

Sygn. akt I C 34/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Andżelika Iwaniec

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2017 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. w W.

przeciwko A. Ś.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 34/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie z dnia 29 lipca 2016 r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego A. Ś. łącznie kwoty 313.464,39 zł z umownymi odsetkami od kwoty 294.188,25 zł liczonymi od dnia 26.07.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, z zastrzeżeniem, że odsetki te nie mogą być wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że na podstawie ksiąg banku stwierdzone zostało, iż na 25.07.2016 r. figuruje w nich wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy KREDYT GOTÓWKOWY P. (...) nr (...). W związku z powstałym zadłużeniem i jego nie uregulowaniem przez pozwanego, zostało skierowane wezwanie do spłaty zadłużenia pismem z dnia 1.04.2016 r. Pismo zostało skutecznie doręczone pozwanemu w dniu 11.04.2016 r. W treści w/w wezwania powód zaznaczył, iż w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności istnieje możliwość zawarcia ugody/porozumienia w spłacie wymagalnego zadłużenia.

Pozwany nie spłacił przedmiotowego zobowiązania, w związku z czym powstało zadłużenie w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem.

Łącznie zadłużenie pozwanego na dzień złożenia pozwu wynosić miało 313.464,39 zł. Pozwany mimo otrzymania wezwania nie dokonał spłaty zadłużenia, dlatego też, zdaniem strony powodowej, wniesienie pozwu stało się konieczne i jest w pełni uzasadnione.

W dniu 6 października 2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił w całości żądanie zawarte w pozwie.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany A. Ś. zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwany zarzucił, że ze stroną powodową zawierał kilka umów bankowych i nie jest w stanie stwierdzić czy była również wśród nich umowa wskazana w pozwie. Natomiast dokument w postaci

wyciągu z ksiąg banku ma w postępowaniu cywilnym charakter jedynie dokumentu prywatnego zgodnie z art. 95 ust. 1a, co powoduje, że nie dowodzi on zawarcia umowy, która została wskazana w jego treści ani wysokości zadłużenia.

Nadto strona powodowa nie wykazała aby pozwany otrzymał pieniądze, których obecnie dochodzi zwrotu. Pozwany prowadził bardzo dużo operacji gospodarczych oraz często korzystał z usług bankowych, stąd nie jest stanie określić, czy podawane przez powódkę kwoty znajdują odzwierciedlenie w rzeczywistości, w związku z czym zaprzeczył temu, by kwoty podawane przez powódkę zostały mu wypłacone i by pozostała do spłaty kwota 294.188,25 zł tytułem kapitału kredytu. Powódka nie wskazuje bowiem, w jaki sposób wyliczyła tę kwotę i z czego ona wynika.

Z ostrożności procesowej, gdyby strona powodowa wykazała fakt zawarcia umowy wskazanej w pozwie przez pozwanego oraz fakt wypłaty kwoty kredytu, pozwany zarzucał, że nie zostały dochowane warunki wypowiedzenia tej umowy tak formalne, jak i materialne.

W ocenie pozwanego nie było bowiem podstaw do wypowiedzania mu umowy kredytowej, a nadto pozwany nie był wzywany do zapłaty w trybie przewidzianym przez umowę przed jej wypowiedzeniem. Pozwanemu nie doręczono też wypowiedzenia umowy, na które powołuje się powódka. Skoro powódka opiera swoje roszczenie na fakcie postawienia kredytu w stan natychmiastowej wymagalności w związku z wypowiedzeniem umowy kredytowej, to winna wykazać, że do wypowiedzenia umowy w ogóle doszło.

Ponadto, strona powodowa nie wykazała kiedy miałyby dojść do wymagalności zobowiązania którego dochodzi ani tego, że pozwany jest zobowiązany do płacenia odsetek w dochodzonej pozvem wysokości. Brak jest bowiem dowodów pozwalających ustalić powyższe okoliczności i wysokość umówionego oprocentowania oraz terminy, od których odsetki należało liczyć.

Odpis sprzeciwu został doręczony stronie powodowej z zobowiązaniem do pisemnego ustosunkowania się w terminie 14 dni. Strona powodowa nie złożyła odpowiedzi na sprzeciw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1.04.2016 r. (...) Bank (...) S.A. sporządziła pismo adresowane do A. Ś. w którym wskazano, że dotyczy ono umowy nr (...). Z treści pisma wynikało, że w związku z wypowiedzeniem umowy bank wzywa adresata pisma do zapłaty łącznie kwoty 304.195,45 zł, w tym kwoty 294.188,25 zł z tytułu kapitału, kwoty 9.992,20 zł z tytułu odsetek i kwoty 15 zł z tytułu prowizji i opłat. Pismo to zostało doręczone pozwanemu 11.04.2016 r.

(dowód: pismo z dnia 1.04.2016 r. oraz dowód doręczenia pisma, k. 8,9)

W dniu 25.07.2016 r. został sporządzony wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) dotyczący umowy kredytu nr (...), z którego wynikało, że na wymagalne zadłużenie w wysokości 313.464,39 zł składają się: należność główna w wysokości 294.188,25 zł, odsetki za okres od 5.11.2015 r. do

25.07.2016 r. w wysokości 19.261,14 zł oraz koszty, opłaty i prowizje bankowe w kwocie 15 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych, k. 7).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie jest uzasadnione.

Strona powodowa domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego A. Ś. kwoty 313.464,39 zł z umownymi odsetkami od kwoty 294.188,25 zł liczonymi od dnia 26.07.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, z zastrzeżeniem, że odsetki te nie mogą być wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie. Do pozwu strona powodowa dołączyła jedynie następujące dokumenty: wezwanie do zapłaty z dnia 1.04.2016 r. skierowane do pozwanego oraz wystawiony w dniu 25.07.2016 r. wyciąg z ksiąg banku a także

pełnomocnictwa dla podpisanych pod wyciągiem z dnia 25.07.2016 r. A. B. i A. K. i odpis aktualny z KRS strony powodowej.

Pozwany w sprzeczności od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wskazywał na konieczność oddalenia powództwa w całości, podnosząc nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem. Pozwany zarzucił, że nie przedstawiono dowodu zawarcia umowy kredytu, jej treści, uruchomienia kredytu ani daty jego uruchomienia. Pozwany podkreślał także, że umowa z bankiem nigdy nie została wypowiedziana, przez co nie jest wymagalne dochodzone przez bank roszczenie. Pozwany zakwestionował treść wyciągu z ksiąg banku zarzucając, że nie stanowi on dokumentu urzędowego a także, że nie przedstawiono wyliczenia poszczególnych należności, w tym kwoty kapitału i zastosowanego oprocentowania.

Strona powodowa na zarzuty zawarte w sprzeczności nie odpowiedziała, nie przedstawiła, poza dołączonymi do pozwu, żadnych dalszych dokumentów.

W ocenie Sądu niewątpliwie strona powodowa, gdy idzie o dokumenty, które mogłyby świadczyć o istnieniu wierzytelności dochodzonej pozwem, przedłożyła jedynie dwa: wezwanie do zapłaty z 1.04.2016 r. i oryginał wyciągu z ksiąg banku datowany na 25.07.2016r.

W doktrynie i orzecznictwie dotyczącym statusu wyciągu z ksiąg banku przyjęło się, że jest on jedynie jednostronnym oświadczeniem, które nie korzysta z przewidzianej w art. 95 ust. 1 ustawy prawo bankowe mocy prawnej dokumentów urzędowych. Stosownie bowiem do art. 95 ust. 1a tej ustawy moc prawna dokumentów urzędowych, jakimi są między innymi wyciągi z ksiąg bankowych podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Wyciąg z ksiąg bankowych należy zatem traktować jako oświadczenie strony równoważne twierdzeniu strony, co najwyżej uprawdopodobniające (nie udowadniające) okoliczność istnienia zobowiązania w danej wysokości. Jako podobny dokument prywatny o ograniczonej mocy dowodowej należy ocenić wezwanie do zapłaty z 1.04.2016 r.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zaofiarowany przez stronę powodową, w sytuacji takiej a nie innej postawy pozwanego, należy ocenić jako dalece niewystarczający dla przyjęcia, że powodowy bank wykazał, iż należność dochodzona pozwem istnieje, jest wymagalna. Uznać należy, że powód nie przedstawił kluczowych dokumentów umożliwiających stwierdzenie zasadności powództwa.

Powód nie złożył do akt sprawy umowy, która miała być zawarta pomiędzy stronami, z materiału sprawy (nawet treści uzasadnienia pozwu) nie wynika nawet w jakiej dacie umowa ta miałaby być zawarta. Do pozwu (ale także i w późniejszym terminie) powód nie dołączył także, regulaminu udzielania kredytów (zazwyczaj stanowiącego załącznik do umowy i jej integralną część), dowodu uruchomienia kredytu (wypłaty kwoty przyznanej z tego tytułu pozwanemu), harmonogramu spłat. W rezultacie nie wiadomo jaka była treść stosunku łączącego strony, w szczególności na jaką kwotę kredyt opiewał, w jaki sposób określono jego oprocentowanie, w jakich sytuacjach możliwe było wypowiedzenie kredytu. Następnie powód nie wykazał, że zaszły przesłanki od których kontrakt mający łączyć strony uzależniał możliwość dokonania wypowiedzenia umowy (brak umowy, regulaminu, harmonogramu spłat czy elektronicznego zestawienia operacji) oraz, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało sporządzone (brak takiego dokumentu w aktach), a następnie doręczone dłużnikowi. Podkreślić należy, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, aby mogło odnieść zamierzony skutek, musi dojść do adresata, tak, żeby miał on możliwość się z nim zapoznać. Tymczasem strona powodowa nie wykazała, że pozwany miał możliwość zapoznania się z pismem zawierającym wypowiedzenie. Pozwany kategorycznie przeczył temu by otrzymał od banku wypowiedzenie umowy kredytu, a domniemanie doręczenia nie wynika z treści art. 61 k.c. Z wykładni literalnej wynika, że osoba wywodząca skutki prawne z oświadczenia woli (czyli powód) musi udowodnić, że doszło ono do adresata (pozwanego) w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że strona powodowa, w oparciu o dwa dokumenty prywatne jedynie twierdziła, że istnieje wierzytelność opisana w pozwie, nie wykazała jednak zawarcia umowy, jej treści, uruchomienia kredytu, zaistnienia przesłanek do wypowiedzenia umowy, dokonania tego wypowiedzenia i jego doręczenia dłużnikowi, nie

udowodniła istnienia zadłużenia co do należności głównej, jak również podstaw do naliczania odsetek w wysokości wskazanej w pozwie, dlatego też powództwo należało oddalić opierając się na treści art. 6 k.c. – o czym Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku.

W pkt. II wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania mając na uwadze, że pozwany wygrał sprawę w całości i zasądził od powodowego banku na jego rzecz poniesione koszty postępowania, które sprowadzały się do kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 14.400 zł oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.